

Arrest

nr. 189 677 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 februari 2008 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 juni 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 16 januari 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 16 januari 2009, nr. 21 517). Het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd door de Raad van State bij beschikking van 6 maart 2009 niet toelaatbaar verklaard (RvS 6 maart 2009, nr. 4.089).

- 1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid trof op 5 maart 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).
- 1.4. Verzoekster diende op 23 maart 2009 een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 maart 2009 de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).
- 1.6. Verzoekster diende op 1 april 2009 een derde asielaanvraag in.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 mei 2009 de tweede beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).
- 1.8. Verzoekster diende op 12 mei 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.9. Verzoekster diende op 9 juli 2009 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 februari 2010 beslissingen waarbij de in punt 1.8. en 1.9. vermelde aanvragen ontvankelijk werden verklaard.
- 1.11. Verzoekster diende op 15 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 september 2010 de beslissing waarbij de in punt 1.8. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.
- 1.13. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 15 september 2010 ingevolge de in punt 1.9. vermelde aanvraag een beslissing waarbij verzoekster werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf van één jaar.
- 1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 oktober 2010 de beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 oktober 2011 de beslissing waarbij het tijdelijk verblijf uit punt 1.13 voor 12 maanden werd verlengd.
- 1.16. Verzoekster diende op 29 oktober 2012 een aanvraag in tot verlenging van haar tijdelijk verblijf.
- 1.17. Verzoekster diende op 19 februari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.
- 1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 17 april 2013 de beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekster werd geweigerd. Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de nieuwe (derde) beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 november 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.17. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In beroep werd de ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad bij arrest van 31 maart 2015 verworpen (RvV 31 maart 2015, nr. 142 456).
- 1.20. Verzoekster diende op 11 april 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.21. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 september 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.20. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). In beroep werd de ingestelde vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad bij arrest van 31 maart 2015 verworpen (RvV 31 maart 2015, nr. 142 470).

1.22. Verzoekster diende op 3 oktober 2014 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder K. L. R., van Belgische nationaliteit.

1.23. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 27 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.24. Verzoekster diende op 5 mei 2015 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder K. L. R., van Belgische nationaliteit.

1.25. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 oktober 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tevens werden er diezelfde dag beslissingen tot afgifte van bevelen tot terugbrenging genomen (bijlagen 38).

1.26. Verzoekster diende op 23 november 2015 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder K. L. R., van Belgische nationaliteit.

1.27. De burgemeester van de stad Lier nam op 18 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.28. De burgemeester van de stad Lier nam op 20 mei 2016 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) betreffende de kinderen van verzoekster.

1.29. Verzoekster diende op 18 juli 2016 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder K. L. R., van Belgische nationaliteit.

1.30. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 18 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/07/2016 werd ingediend door:

Naam: K.(...) Voornaam: Z.(...) Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

En kinderen B.(...) I.(...)

geboren op (...) te (...)

RR (...)

B.(...) Z.(...)

Geboren op (...) te (...)

RR (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
In het verleden werden reeds een bijlage 19ter dd 3/10/2014 voorgelegd en deze werd geweigerd op 27/03/2015 alsook op 5/05/2015 en deze werd eveneens geweigerd op 30/10/2016.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden naar aanleiding van deze aanvraag volgende documenten voorgelegd:

-Bewijs dd 23/09/2016 van het Ministerie van Financiën van Rusland dat betrokkene niet geregistreerd staat in het belastingregister als zelfstandige zonder rechtspersoonlijkheid.

-Bewijs dd 27/09/2016 van de Russische federatie gemeente (...) dat betrokkene in deze gemeente geen huis met bijhorende grond als eigendom bezit.

-Verschillende rekeninguittreksels in 2016 van betrokkene dat de Belgische referentiepersoon geld gestort heeft op de rekening van betrokkene.

-Rekeninguittreksel met de betaling van het huishuur (augustus 2016 en juli 2016).

-Attest van het OCMW dd 26/08/2016 dat betrokkene geen leefloon ontvangt.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene overeenkomstig art. 40bis, §2, 3°, wat ook op de volwassen dochter van een Belgische van toepassing is overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit werd aan de hand van de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond. Voor zover er bewijzen bijsteken dat de Belgische, betrokkene en haar kinderen financieel heeft ondersteund, dateren deze allemaal van uit de periode dat betrokkene (illegaal) in België verbleef (sinds 2008). In hoeverre betrokkene reeds ten laste was van in het land van oorsprong of origine, blijkt niet uit de voorgelegde stukken. Het bewijs van onvermogen (geen zelfstandige activiteit in het land van herkomst in 2016 en niet geregistreerd als eigenaar in 2016) is daarbij eigenlijk niet relevant. Dit sluit immers niet uit dat betrokkene, voor haar komst naar België, wel degelijk een inkomen had in het land van herkomst en/of onroerende goederen bezat. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene, alhoewel ze toen amper 20 jaar was, al twee kinderen had. De vader van de kinderen heeft ook de toestemming gegeven aan mevrouw om met de kinderen te reizen. Mevrouw had dus kennelijk een gezin reeds voor de komst naar België. Er kan dan ook niet automatisch van worden uitgegaan dat zijn, gezien haar jonge leeftijd, toen nog financieel afhankelijk was van haar ouders. Dit dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. Bij gebrek aan bewijzen hierover kan dus niet gesteld worden dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet.

Het spreekt voor zich dat betrokkene geen rechten kan putten uit een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf, door haar komst naar België en ettelijke bevelen niet op te volgen, voor zichzelf heeft gecreëerd.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw één van de bevelen heeft opgevolgd, teruggereisd is en na terugreis behoeftig was en heeft moeten beroep doen op de referentiepersoon. Ook omwille van die reden kan zij geen toepassing genieten van art. 40bis§2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Verder wat betreft de aanvragen van de kinderen van betrokkene tot verblijfsrecht bij hun grootmoeder, eveneens overeenkomstig art. 40ter, dat gebaseerd is op art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Gezien de kinderen een gelijkaardige aanvraag deden als hun moeder en gezamenlijk met hun moeder naar België kwamen, is het duidelijk de intentie van betrokkene om samen met haar kinderen het verblijfsrecht te verwerven. Betrokkene kan het verblijfsrecht niet verwerven, nergens uit het dossier blijkt dat de grootmoeder het recht van bewaring heeft over de kinderen, derhalve zijn ook de voorwaarden voor de kinderen niet vervuld en is het in hun belang de verblijfssituatie van de moeder te volgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Voor zover er in het verleden sprake was van medische problemen, diende betrokkene (herhaalde) aanvragen 9ter in die keer op keer ongegrond bleken. Derhalve is er van een medisch beletsel voor het

*bevel geen sprake. Wat het gezins- en familieleven betreft, zowel het verblijf van betrokkene als van de kinderen wordt geweigerd, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Wat betreft het belang van de kinderen: uit het dossier blijkt, zoals hiervoor aangehaald, dat hun vader enkel toestemming heeft gegeven voor een reisje naar Hongarije (bij uitbreiding Schengen) jaren geleden. In die zin is het niet ondenkbaar dat een terugkeer naar het land van herkomst, ook een hereniging met de vader van de kinderen, zou kunnen betekenen. Het belang van de kinderen, gezien ze vergezeld worden door hun moeder en er mogelijk een hereniging met de vader mogelijk is, wordt bijgevolg niet geschonden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "(...) de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, Verzoekster verwijst eveneens naar het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en "(...) de beginselen van behoorlijk bestuur (...)". Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"2. MIDDELEN MET BETREKKING TOT GEZINSHERENIGING

Eerste Middel

(...)

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996,249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslist. De redenen die aangehaald werd in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat mijn verzoekster wel degelijk aantoonde dat zij ten laste is van haar moeder. Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen bewijs voorligt dat zij reeds in Rusland geen inkomen had via haar man. Mijn verzoekster had twee kinderen. Ook in Rusland was zij onvermogen. Zij legt het attest voor dat haar man in Dagestan geen werk had, geen commerciële activiteit voerde en ook geen

boerenbedrijf had (stuk 2). Dit toont genoegzaam aan dat het gezin geen inkomen had destijds in Rusland.

Ook nu is zij volledig afhankelijk van inkomsten haar moeder, gezien zij geen inkomsten heeft (stuk 3)."

In haar tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel en van het "(...) beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht) (...) en de beginselen van behoorlijk bestuur (...)." Tevens maakt verzoekster gewag van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoekster zet haar tweede middel als volgt uiteen:

"Tweede middel

(...)

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kunnen indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Dat dit ook geldt voor haar en haar moeder.

Dat art. 8 EVRM het recht op een gezinsleven waarborgt. In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 49821 dd. 13.07.1993 (Or. Des Etrangers 1994, nr. 77, blz. 27: "... dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is in het kader van artikel 9 par 3 van de wet van 15.12.1980").

De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het welzijn van verzoekster en haar gezin in de zing van art. 8 EVRM. Dat de hier bestreden beslissing ten zeerste dit recht op gezinsleven schendt Dat in dit verband dient opgemerkt dat het van wezenlijk belang is dat hier sprake is van een recht op gezinsleven en niet als een gunst hetgeen een uitvloeisel vormt van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven. Dat zo bv. nog tijdens de parlementaire voorbereiding van de nieuwe wet op de gezinshereniging werd overwogen dat de mogelijkheid tot het uitbouwen van een gezinsleven tot één van de hoekstenen van onze samenleving behoort (zie in dit verband Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU- onderdanen, Pari. St. Kamer, 2010-11,0443/001).

Dat door art. 8 EVRM er sprake is van een fundamenteel mensenrecht en de overheid ervoor dient te zorgen dat men ook effectief dit recht kan uitoefenen. Dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de band tussen moeder en dochter en de (klein)kinderen, alsof dit niet van belang zou zijn terwijl hier een fundamenteel mensenrecht aan de orde komt, weze het recht op eerbiediging van gezinsleven. Dat hierdoor de wettigheid van de bestreden beslissing ten zeerste in het gedrang komt.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

-de kinderen genieten onderwijs in België

-de verzoekster is totaal verankerd

-er is onmogelijkheid tot terugkeer minstens niets om naar terug te keren

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst het gezin van verzoekster en haar kinderen ten zeerste ontwricht.

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door: openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van: het kind de eerste overweging. "

Dat de belangen van de kinderen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verzoekster verwijst naar op het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoekster heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door haar en de leden van haar gezin gevolgde lessen en cursussen. Er is sprake van een buitengewone inzet. Verzoekster en haar gezin spreken ondertussen ook de Nederlandse taal. Dat vraag kan gesteld worden als gezinnen met minderjarige kinderen, waarbij zowel verzoekster als de kinderen Nederlands spreken, goed geïntegreerd zijn en aan alle voorwaarden steeds hebben voldaan, niet geregulariseerd worden, wie dan nog in aanmerking kan komen. Verzoekster is hier ondertussen reeds 9 jaar ! Dat verzoeker weliswaar kampt met een aantal medische problemen, doch alleszins bereid is om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar zou verlangd worden.

De kinderen lopen school in België en volgen alle lessen samen met hun klasgenootjes, in het Nederlands. Het staat vast dat als verzoekster en haar gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoekster. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie (inclusief de kinderen) zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door voorlegging van het uitgebreide stukkenbundel werd getracht om aan te tonen dat verzoeker op een uitermate goede wijze zijn geïntegreerd, doch nog meer dan dat, zij heeft sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking en woont hier reeds dermate lang, dat dit onmiskenbaar als buitengewone omstandigheid dient aangenomen te worden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel."

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een Russisch attest op naam van haar echtgenoot B. I. S. waaruit blijkt dat deze "(...) niet gewerkt heeft van 01.08.2004 tot 23.12.2007, geen commerciële of ondernemersactiviteiten uitgeoefend en geen boerenbedrijf had (...)" met beëdigde vertaling (verzoekschrift, bijlage 2), een attest van het OCMW van Lier op datum van 10 februari 2017 waaruit blijkt dat verzoekster geen financiële steun ontvangt (verzoekschrift, bijlage 3), een verklaring van het Werkloosheidsbureau van Antwerpen op datum van 13 februari 2017 waaruit blijkt dat verzoekster geen werkloosheidssteun ontvangt (verzoekschrift, bijlage 4), een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds op datum van 10 februari 2017 (verzoekschrift, bijlage 5) en een verklaring op datum van 14 februari 2017 waarin verzoekster verklaart geen enkel inkomen te hebben (verzoekschrift, bijlage 6).

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van "(...) de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)" en van "(...) de beginselen van behoorlijk bestuur (...)". Onder 'middel' dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat enerzijds na om "de beginselen van behoorlijk bestuur" die zij geschonden acht concreet te benoemen en te verduidelijken wat bedoeld wordt met het "Akkoord van Schengen" en laat anderzijds na uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepalingen *in concreto* door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de door verzoekster geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 18 juli 2016 een vierde aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder K. L. R., van Belgische nationaliteit (zie punt 1.29.). Verzoekster maakte daarbij haar geboorteakte met apostille en beëdigde vertaling over, alsook een betalingsbewijs van de wettelijk vereiste retributie, een aantal loonfiches op naam van D. I. van in april en mei 2016, haar paspoort en een geregistreerd huurcontract. Blijkens de bijlage 19ter werd verzoekster *“(…) verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 17-10-2016 (…), de volgende*

documenten over te leggen: Verklaring tot tenlasteneming, Inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, attest onvermogen uit het land van herkomst, bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van moeder + bewijzen financiële steun in het verleden, attest niet ten laste van het OCMW (...).” Nadien werden door verzoekster nog volgende stukken overgemaakt: een overzicht van ontvangsten van verzoeksters moeder (de referentiepersoon *in casu*) werkzaam als WC-dame tijdens de maanden juli, augustus en september 2016, een arbeidsovereenkomst van bepaalde uur – voltijds op naam van D. I. (de broer van verzoekster), een loonfiche van de maand september 2016 op naam van D. I., een aantal rekeninguittreksels, een overzicht van loonstortingen van D. I., een aantal overeenkomsten voor hand-hoofd-uitzendarbeid op naam van verzoekster, een loonbrief op naam van verzoekster, een verklaring van de echtgenoot van verzoekster afgelegd bij een notaris in Moskou op 15 januari 2008 waarin deze toestemming geeft aan verzoekster om samen met hun kinderen naar “(...) *de landen van het Schengenakkoord, waaronder Hongarije (...)*” te reizen met beëdigde vertaling, een verklaring van de moeder van verzoekster op datum van 12 oktober 2016 waarin zij stelt verzoekster en haar kinderen ten laste te zullen nemen, een verklaring op erewoord van D. I. op datum van 10 oktober 2016 waarin deze verklaart niet ten laste te zijn van zijn moeder en een medisch attest aangaande verzoekster op datum van 14 oktober 2016.

3.10. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en aldus dient te bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon, *in casu* haar Belgische moeder. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoekster en haar moeder in het land van herkomst, hetgeen verzoekster met de door haar overgemaakte documenten niet heeft aangetoond. Wat de kinderen van verzoekster betreft die “(...) *een gelijkaardige aanvraag deden als hun moeder en gezamenlijk met hun moeder naar België kwamen (...)*”, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de voorwaarden voor hen ook niet vervuld zijn en het in hun belang is de verblijfssituatie van hun moeder te volgen.

3.11. De Raad wijst erop dat de kritiek in de vijfde, zesde en zevende alinea van haar eerste middel en de kritiek uit haar tweede middel geen uitstaans lijken hebben met de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. Zo stelt verzoekster in haar eerste middel dat, ook al is zij niet erkend als politiek vluchteling, zij nog steeds de situatie in haar land van herkomst, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie kan invoeren “(...) *als argument om regularisatie te bekomen (...)*”. In haar tweede middel oppert verzoekster dat “(...) *ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kunnen indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheden dient te worden aangenomen (...)*”. Verzoekster kondigt in haar titel aan dat het “**MIDDELEN MET BETREKKING TOT GEZINSHERENIGING**” zijn, maar in haar bespreking heeft zij het steeds over “(...) *de beslissing omtrent de regularisatie (...)*”. In dezelfde lijn meent verzoekster dat de belangen van de kinderen er geenszins bij gebaat zijn om terug te keren naar Rusland om daar een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen om allerlei redenen en zij zeer sterke sociale banden met België heeft, zich geïntegreerd heeft en hier al lang verblijft, elementen die “(...) *onmiskenaar als buitengewone omstandigheid (...) [dienen] aangenomen te worden (...)*”. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft en geen beslissing betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij buitengewone omstandigheden dienen aannemelijk te worden gemaakt.

3.12. Waar verzoekster in de achtste en negende alinea van haar eerste middel stelt dat zij wel degelijk aantoonde dat zij ten laste is van haar moeder en de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen bewijs voorligt dat zij in Rusland geen inkomen had via haar man, merkt de Raad op dat zij niet kan worden bijgetreden. Verzoekster legt in dit verband een attest neer dat haar man in Dagestan geen werk had, noch commerciële activiteiten of een boerenbedrijf (verzoekschrift, bijlage 2) en beweert dat zij thans volledig afhankelijk is van de inkomsten van haar moeder aangezien zij zelf geen inkomen heeft, waarbij zij verwijst naar het OCMW-attest in bijlage 3 van haar verzoekschrift, dat dateert van 1 februari 2017, dus na het nemen van de bestreden beslissing. Door haar huidige beweringen te ondersteunen met documenten die zich niet in het administratief dossier bevinden en waarvan zij niet aantoonde dat deze aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd, slaagt verzoekster er niet in een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk te maken. Ook de Raad kan met deze stukken geen rekening houden, aangezien er in het voorkomend geschil

overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet wordt opgetreden als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het gegeven dat haar echtgenoot werkloos was in het land van herkomst en uit het feit dat zij geen OCMW-steun ontvangt, kan trouwens geenszins worden afgeleid dat zij reeds in het land van herkomst materieel afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon.

3.13. Artikel 8 van het EVRM stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.14. Waar verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en het dienaangaande stelt dat *“(…) De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het welzijn van verzoekster en haar gezin (...)”*, wijst de Raad er wederom op dat de *in casu* bestreden beslissing een beslissing aangaande een aanvraag tot gezinshereniging betreft op grond van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en geen beslissing aangaande een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo heeft het betoog van verzoekster dat haar integratie en sociale bindingen wel als een buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen, geen uitstaans met de thans bestreden beslissing.

3.15. De Raad wijst erop dat blijkens het administratief dossier nader werd ingegaan op ‘het hoger belang’ van verzoeksters minderjarige kinderen in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 september 2014 naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie punt 1.21.). In deze beslissing werd naar aanleiding van de schoolloopbaan van de kinderen gesteld dat verzoekster *“niet aantoont dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan”*. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld werd overigens door de Raad verworpen (RvV 31 maart 2015, nr. 142 470). Thans brengt verzoekster dienaangaande geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling. De Raad wijst er op dat indien een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om op voldoende en precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk en dienstig aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN